

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

De genere vitaeque Homeri libellus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙ-
ΚΑΡΝΑΣΣΗΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ

τῆς ἑξ Ὀμήρου ἡμέσιος καὶ βιοτῆς.

EIVSDEM HERODOTI
HALICARNASSEI DE GENERE
vitaque Homeri libellus.

G. I. LECTORI.

Quum opera Marnj nostri iam ad hunc libellum pervenissent, poscerentque porro exemplum, commodum in mentem venit, me olim dum Heidlebergae vivebam apud patronum meum V. ampliss. Georg. Mich. Lingelshemium, ipso mihi hæc oia faciente, illam ἑξ Ὀμήρου ἡμέσιος ad m. Palatinum comparasse, cum forte ea aliorum auctorum scriptis in libro esset iuncta. An quid boni tamen nec quod in faba se reperisse pueri clamitare solent inde eruissim, mehercle iam oblitus eram, ut qui inter scidas meas iacere excerpta illa neglexissem, nec inspexissem amplius. Iam iam itaque daturus typotheti nostris exemplum, quo operam suam continuare pergerent, viso etiam, H. Stephanum nihil scripta lectionis variantis, sicut fecerat in precedenti novenarum sororum choro, isti libello adscripsisse, forte quod hic eum m. deficeret, parvi momenti animo, & vix inuenta illa excerpta m. Palatini, perustrare cæpi. Quid mulis? παῖρα μὲν, ἀλλὰ μὴδ' ὀρθῶς. & διαφορὰς γράφας, nisi fallor, fere meliores. Verbulo etiam interdum auctior m. immo toto versu locum cap. IX. egregie supplens, quem cui suboluit defectum: minutiora alia, sed rectora tamen. Et nulla invidia, credo, si nos etiam in minutis istis, quod verum & rectorum, maximorum Criticorum exemplo, invenire labor habet, invenisse que iuvat. Qui aliter sentiunt, in non ideo tamen κλαίειν λέγομεν, uti Dario Indathysus. Ceterum in contextu, sicut eum H. Stephanus edidit, nihil mutavimus: sed eadem religione, qua in prioribus libris, & hic versari mihi fuit decretissimum. Ista vero excerpta omnia prepositis siglis γ. in oram contextus Græci suis locis spectanda apposuimus singula. Tu ideo te Bibliotheca Palatina debere scias, mi lector.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρ-
νασσεὺς ἑξ Ὀμήρου ἡμέσιος
καὶ ἡλικίης καὶ βιοτῆς ἑξ ἑξ ὀρθῶς
καὶ ζητήσας ἐπεξῆγειν εἰς δ' ἀ-
πεχέσατον. ἐπεὶ γὰρ ἡ πα-
λαι Αἰολιάτις Κύμη ἐκτίζετο, σιωπῆσαν ἐν
ταυτῇ πόλει παρὰ ἔθνεα Ἑλλήνων, καὶ δὴ καὶ
ἐκ Μαγνησίας, ἀγροί τε ἕντες, καὶ Μελαίνω-
πος ὁ Ἰθαγήσιος ἑξ Κεῖθανος, οὐ πολὺ φορτός,
ἀγρὰ βραχέα ἑξ βίου ἔχων. οὗτος δὲ ὁ
Μελαίνωπος ἔγημεν ἐν τῇ Κύμῃ πῶς θυγα-
τέρα Ὀμύρητος, καὶ αὐτὴ γίνεται ἐκ κρίτης ἡ-
λυτέκνον, ἢ οὐνομα ἕτεται Κεῖθῆσις. καὶ αὐ-
τός μὲν ὁ Μελαίνωπος καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς ἐτελεύ-
τησαν ἑξ βίου πῶς δὲ θυγατέρα ἑξ πρεπέτι ἀν-
δρὶ ἢ ἑξ ἡο μάλισα, Κλεάνακτι παρ' Ἀργείω.
χρόνου

HERODOTVS Hali-
carnassensis de gene-
re, vita atque adeo e-
tate Homeri studens
quam verissima re-
ferre, hæc tradidit.
Quum vetusta illa
Æolum ciuitas Cuma primum conde-
retur, eodem cum aliæ permulte omnif-
que generis gentes conuenæ confluxe-
runt, tum è Magnesia illuc plerique
commigrarunt: inter quos fuit Melano-
pus Ithagene Critthonis filio genitus,
homo fortunæ non perinde amplæ, at
tamen expeditæ. Hic Melanopus O-
myretis Cumanæ filiam duxit vxor-
em, procreavitque è legitimo toro fe-
mineam prolem, cui nomen indidit
Critheidem. At ipse Melanopus vna
cum vxore vita functus est, commissa
interim filia Cleanactis Argiui tute-
læ, quo familiarissime vti consueuerat.

1 De Homeri natalibus, ætate & vita, hæc memoriæ prodidit: quæ exactissime ad veritatem persequi est conatus. 2 Non cum multis sarcinis illuc se conferens, sed tenues fortunas habens.

Porro

II Porro tempore interiecto accidit forte ut puella ista è furtiuo concubitu prægna deprehenderetur: ¹ id quod paulisper suppressum quum Cleanax rescuisset, vehementer rei indignitate commotus, Critheidem seorsum ad se accersitam acetbe obiurgauit, commemorans que futura esset apud populares infamia. Postremo huiusmodi quipiam quo illam excuteret, comminiscitur: Cumani iam tum in Hermei sinus recessu ædificabant. Ciuitati autem que ^I condebatur, nomen imposuit Smyrnā Theseus, ab vxoris nomine, cuius memoriam relinquere volebat. Hic Theseus è primariis Thessalorum fuit, qui Cumam coniderant, ab Eumelo Admeti filio oriundus, vitæ facultatibus apprime instructus. Clam exportatam huc Critheidem Cleanax Ismenix Bæotio commisit, ex iis qui coloniam illuc duxerant, in primis sibi amico. Progressu deinde temporis, Critheis cum aliis mulierculis ad festum quoddam egressa, iuxta fluuium Meletem, quum partui iam vicina esset, Homerum peperit, non cæcum, sed videntem: nominauitque eum Melesigenem, à fluuiio videlicet prope quem editus esset. Quum autem apud Ismeniam Critheis antea diuersata esset, ab eo digressa, manuaria industria se filiumque alebat, aliunde alia sumens opera: vnde filium quoque quantum potuit, honestis disciplinis erudit. ^{IV} Erat autem eo tempore Smyrnæ quidam nomine Phemius, qui iuuentuti illie litteras musicenque tradebat: hic ³ quum citra vxorem viueret, Critheidem conduxit quæ lanam illi exerceret quam à discipulis in mercedem acceperat. ³ Illa vero industria multa atque elegantia freta, Phemio cæpit impense placere: adeo ut tandem Phemius eam verbis ad coniugium sollicitaret, referens cum alia quibus ei fidem facere confidebat, tum præcipue, quod Melesigenem in filium adoptaturus, liberaliterque simul aliturus instituturusque esset. Siquidem hunc cernebat iam miram quandam & ingenii & indolis spem de se polliceri. Persuasa igitur Critheis, Phemio assentitur. Melesigenes cum naturæ bonitate præstans, ^V tum cura accedente institutioneque,

Χρόνου δὲ παριόντος, σιωπῆ τῶν παῖδα μεγαίσαν ἀδρὶ λαθραῖως, ἐν γαστρὶ χεῖν. Ἐὰ μὲν οὖν παρῶτα ἐλάττανεν. ἐπεὶ δὲ ἦσθεο ὁ Κλεαῖαξ, ἠδρετο τῇ συμφορῇ, καὶ καλεσάμενος τὴν Κριθηίδα χεῖς πόρτων, ἐν αἴλῃ μεγάλη εἶχεν, ὅτι λεγόμενος τῶν ἀγρόνιων τῶν παρῶτα ἐδὺ πολίτας, παρῶτα βουλεύεται. ¹ δὲ παρῶτα αὐτῆς τὰ δὲ ἔτυχον. ¹ Κυμῆοι κλιζοῦσι τὸν Ἑρμείου κόλπου. ¹ μὲν κλιζοῦσι δὲ τῶν πόλιν Σμύρναν ἔθεο ὄνομα. ^I Ὅσοις, μνηστῆρον ἐπέλκον καταστῆσαι τῆς ἐωυτοῦ γυναικὸς ἐπώνυμον. ἡ γὰρ αὐτῆς τοῦτομα Σμύρνη. ὁ δὲ Ὅσοις ἡ τῆς τῶν Κυμῆων κλισάντων ἐν τοῖς παρῶτα Θεσσαλῶν, ἀπὸ Εὐμήλου τῆς Ἀδμήτου, κάρτα διέχων τῆς βίου. ἐν ταῦτα ἔπειτα ἐλάττανεν ὁ Κλεαῖαξ τὴν Κριθηίδα παρῶτα Ἰσμηνίῳ. ¹ Βοιωτῶν τῆς ἀποίκων λελογχότα, ὅς ἔτυχεν αὐτῶν ἐὼν ἐπαῖρος παμάλις. Χρόνου δὲ παριόντος ἐξελθούσα. ἡ Κριθηῖς μετ' ἄλλων γυναικῶν παρῶτα ἐορτῶν ἕνεκα ἐπὶ τῶν ποταμῶν καλούμενον Μέλῆτα, ἠδὲ ἐπίτοκος οὖρα, ἡ κτεῖς. ² Ὅσοις, οὐ τυφλὸν, ἀλλὰ δεδουρότα καὶ ἡγεταῖονομα τῶν παιδῶν Μελησιχρῆα, ἀπὸ τῆς ποταμῶν τῶν ἐπώνυμια λαβούσα. τέως μὲν οὖν ἡ Κριθηῖς ἡ παρῶτα τῆς Ἰσμηνίας παριόντος δὲ τῶν χρόνου ἐπέλκτε, καὶ ἀπὸ ἐργασίας χερῶν ὠρμημένη ἐπέφερε τὸ παιδίον καὶ ἐωυτῶν, ἄλλοτε πρὸ ἄλλων ἐργα λαμβάνουσα καὶ ἐπαίδουσε τῶν παῖδας ἀφ' ὧν ἐδύνατο. Ἦν δὲ ἡς ἐν Σμύρνη τοῦτον τῶν χρόνον Φημίος τοῦτομα, παῖδας γραμματῶν καὶ τῶν ἄλλων μοισικῶν διδάσκων πᾶσαν. οὗτος μισοῦται τῶν Κριθηίδα, ὧν μονότοπος, ἐπιουρηῶσαι αὐτῶν ἐλάττανεν ἀπὸ τῶν παιδῶν εἰς μισοῦσι ἐλάττανεν. ἡ δὲ πρὸ αὐτῶν εἰργάζετο, πολλῶν κοσμῶν καὶ σωφροσυνῶν πολλῆν χρονοῦ καὶ τῶν Φημίῳ κάρτα ἠρέσκετο. τέλος δὲ παρῶτα ἡγεταῖον αὐτῆς λόγους, πείθων ἐωυτῶν σιωποῦσιν, ἀλλὰ τε πολλὰ λέγων οἷς μιν ὤρετο παρῶτα ἐλάττανεν καὶ ἐλάττανεν τῶν παιδῶν, ἡν ποιοῦμενος. καὶ οὕτως αὐτῶν καὶ παιδῶν τῶν πρὸ αὐτῶν, ἀξίος λόγου ἐστὶν. ⁴ (ἐὼρα γὰρ τῶν παῖδας ὄντα σιωπῶν καὶ κάρτα διφύα) ἐστὶν ἀπέπεισεν αὐτῶν ποιεῖν ταῦτα. Ὁ παῖς ³ ὅτι τῶν φύσιν ἔχων ἀγαθῶν, ἐπιμελῆς τε καὶ παιδῶν παρῶτα ἐργασίας, αὐτῶν πολλῶν τῶν πόρτων

1 Quod initio quidem celatum fuit: sed quum Cleanax resc. 2 Quum vitam solitariam degeret, 3 Illa igitur opus apud eum faciebat, modeste & caste se gerens. quo nomine Phemio tantopere placebat ut eam ad nubendum sibi sollicitaret, cum alia quibus se id illi persuasurum sperabat, tum se filium eius adoptaturum, eumque ita educaturum & instituturum ut in virum egregium euaderet, pollicens. Siquidem hunc cern.

ὡφρεῖγε· χεῖνου δὲ ἑπιημοῦντος ἀδρούμενος,
 ὡδὲν τῷ Φημίῳ ὑποδέξασθαι ἢ ἐν τῇ διδασκα-
 λία. καὶ οὕτως ὁ Φημίος ἐτελεύτησε τὸν βίον, κα-
 ταλιπὼν πρῶτα τὰ παιδί. οὐ πολλῶν δὲ ὕστερον
 καὶ Κεῖφης ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Μελεσιγηνὸς ἔπι
 τῇ διδασκαλία καθίστηται. καθ' ἑαυτὸν δὲ ἡμό-
 μενος, μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐωρεῖτο· καὶ
 ἀλλοῖσι φημίμασι καθίστηται οἷ τε ἐγγύχιοι καὶ
 τῶν ξένων ὁ ἐπακνεόμενος. ἐμπόριον γὰρ ἢ ἢ
 Σμύρνη, καὶ οἷτος ἐξήγητο πολὺ ἀλλοτρίων τῆς ἐπι-
 κειμένης χώρας, δαφιλέως κάρτα ἐσαζόμενος
 ἐς αὐτήν. ὁ οὖν ξένος, οἷότε παύσονται τῶν ἔργων,
 ἀπαρῶντα τὰ τῶν Μελεσιγηνῶν ἐγκαθίζον-
 τες. Ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς ὅτε καὶ Μέντης ναυκλῆρος
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν Λυκαῶν ὅπλων καταπεπλοκῶς
 ἔπι οἷτον, ἔχων ναυὴν, πεπαιδευμένος τε αἷρ ὡς ἐν
 ἐκείνῃ τῇ χεῖνῳ καὶ πολυέτωρ. ὅς μιν ἔπεισε τὸν
 Μελεσιγηνῆ μὴ ἑαυτὸν πλεῖν καταλύσθαι τὴν
 διδασκαλίαν, μισθόν τε λαμβάνοντα, καὶ τὰ δέον-
 τὰ πρῶτα, καὶ ὅπῃ χώρα καὶ πόλιος γένησθαι ἀ-
 ξιον εἶη αὐτῷ ἕως νέος ἔσθαι. καὶ μιν οἷομαι μάλιστα
 ἔπεισε πειραζομένη ἴσως γὰρ καὶ τῇ ποιήσει ὅ-
 τε ἐπένει ἐπιησέσθαι. καταλύσας δὲ τὴν διδα-
 σκαλίαν, ἐναύηλετο μὲν τῷ Μέντῳ. καὶ ὅπου
 ἐκείσθαι ἀφίκοιτο, πρῶτα τῶν ἐπιχώριων διεωρε-
 το, καὶ ἰσορέων ἐτάλωθάνεσθαι. εἰς δὲ μιν ἢ καὶ μνη-
 μόσινα πρῶτων γράφεται. Ἀνακομιζόμε-
 νοι δὲ ἐν Τυρσῶν καὶ τῆς Ἰβηρίας, ἀπικνεόνται
 εἰς Ἰθάκην καὶ τῶν Μελεσιγηνῶν συνέβη, νοση-
 σαυὶ τῶν ὀφθαλμοῖς, κάρτα δεινῶς ἔχειν, καὶ αὐ-
 τὸν, περαπένης εἶνεκα πλεῖν μέλλων εἰς τὴν Λυ-
 καῶν, καταλιπὼν ὁ Μέντης τῶν αὐτῶν φίλων ἑ-
 ωτῶν ἐς τὴν μάλιστα Μέντῳ τῶν Ἀλκίμου Ἰθα-
 κησίῳ, πολλὰ δευτεῖς ἑπιμελίῳ ἔχειν ἐπὶ φρα-
 πλώσας δὲ, αἰαλήψασθαι αὐτὸν. ὁ δὲ Μέντωρ
 ἑπισπλάσεν αὐτὸν ἐκτενέως. καὶ γὰρ τῶν βίου
 ὑπερέωντος εἶχε, καὶ ἦκουεν ὅτι ἐς διχαιοσύνην τε
 καὶ φιλοξενίῳ μακρῶν μάλιστα τῶν ἐν Ἰθάκῃ αἰ-
 δρών. ἐν ταῦτα συνέβη τῶν Μελεσιγηνῶν αὐτῷ ὁ
 δὲ αὐτῶν ἑξιστορήσασθαι πύθεσθαι. ὁ μὲν δὲ Ἰθα-
 κηῖοι λέγουσι τότε μιν πρὸ ἑωυτοῖς τυφλωθῆναι
 ὡς ὅτι φημι, ὅτε μὲν ὑγίη γινέσθαι, ὕστερον δὲ ἐν
 curavit, vir nimitum facultatibus pollens: quique ob egtegiam aequitatem hospitalitatem-
 que inter ceteros Ithacenses maxime praedicaretur. Atque hic accidit ut de Vlyssse mul-
 ta Melesigenes percontando cognosceret. Narrantque ipsi Ithacenses, tum visum eum ami-
 fuisse ibidem: atqui ego affirmare non dubitem, iam tum eundem conualuisse, at postea apud

prauertit, atque non ita multo post e-
 ruditionis auctibus crescens, nihilo i-
 pso Phemio ¹ in disciplinis factus in-
 ferior. Et quum Phemius vita fun-
 ctus vniuersa ei legasset, paulo post
 Critheis quoque lato concedit. Me-
 lesigenes itaque ludo praefectus, sui que
 iam iuris effectus, in magna fuit homi-
 num admiratione, non apud suos mo-
 do, verum apud peregrinos etiam, qui
 frequentes illuc, mercatus gratia, con-
 ueniebant. Erat enim Smyrna empori-
 um celebre, vnde frumenta è vicinis
 agris abunde conuecta exportabantur.
 Peregrini igitur quum ab opere cessa-
 rent, Melesigeni libenter vacabant.
 Commodum inter hos Mentis fuit nau-
 icularius, qui è finibus Leucadis fol-
 uens, nauem meritoriam comparauerat,
 qua frumenta Smyrna deueheret,
 vir, quantum illa ferebant tempora, &
 eruditus, & multarum rerum vsu exer-
 citatus. Hic Melesigeni persuasit vt re-
 licto ludo secum nauigaret, accepturus
 & mercedem & quae ad profectiorem
 essent necessaria. ² Ad haec Melesige-
 nes, quandiu iuuenis esset, ciuitates re-
 gionesque spectare operapretium fore
 ducebat sibi, qui conscribendae poeseos
 iam argumentum in animo concepisset:
 qua nimirum occasione potissimum
 eum arbitror plectum. Proinde re-
 licto ludo cum Mente nauigauit Me-
 lesigenes: & quocumque locorum ap-
 pellebat, studiose vniuersa rimans, con-
 templabatur siquid esset loci alicui-
 us peculiare memoratu dignum: ³ adeo
 vt appareat commentarios eum profe-
 ctionis suae descripsisse, eorumque quae
 quoque loco lustrando didicerit. Porro
 quum ex Hispania Thusciaeque delati
 in Ithacam deueherentur, contigit Me-
 lesigenem oculis iam ante parum va-
 lentem, extreme laborare: ita vt Men-
 tes, negociorum gratia in Leucadem
 traiecturus, eum apud Mentorem Al-
 cimi filium Ithacensem reliquerit, ho-
 minem sibi vehementer amicum: mul-
 tis precibus adigens eundem quo Me-
 lesigenis curam haberet tantisper dum è
 Leucade reuerteretur ipse. Mentor ve-
 ro agrotantem Melesigenem sedulo

καὶ πρῶτα

καὶ ἐπιμα-
νεῖται

καὶ ἐπιμα-
νεῖται

καὶ ἐπιμα-
νεῖται

¹ In docendo pueros erat inferior. ² Addens etiam, decere eum, dum iuuenis esset, regiones & vrbes visere. Atque his potissimum adductum eum fuisse arbitror. fortassis enim poeſin aggredi iam tum cogitabat. Proinde r. ³ Verisimile est autem eum illarum omnium rerum commentarios confecisse. Porro q.

Ἐπεὶ τὰ ἔπειτα λέγει,

Αἰψὰ πόδες με φέροιεν ἐς αἰθίορον πόλιν ἀνδρῶν·

Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς παρ' ἄφρων καὶ μή τις ἄρις ἦ.

Ἐπεὶ δὲ τὸ Νέου τείχεος πορθούμενος, ἀπῆκετο εἰς τὴν Κύμην, ἧς Δαρίσσης τὴν πορείαν ποιησάμενος, ἡ γὰρ οὕτως αὐτῷ ὑπορώτατον, καὶ ὡς Κυμαῖοι λέγουσι, παρ' Φρυγῆς βασιλῆϊ Μίδῃ παρ' Ἰορδῖεω, δεηθέντων πεντηκῶν αὐτῷ, " ποιεῖ καὶ ἑπίγραμμα ἔπειτα, ὃ ἐπὶ καὶ νῦν ἔπι τῆς ἡλῆς τῷ μνήματι τῷ Ἰορδῖεω ἑπιγέγραπται,

Χαλκῆ παρ' ἡνός εἰμι, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κείμαι·

Ἔστ' ἀνύδαρ τερέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,

Ἡελίος τ' αἰῶν λαμπροῖ, λαμπρὰ τε σελιῶν, καὶ ποταμοὶ ῥέουσιν, ἀνακλύζῃ ἡ θάλασσα,

Αὐτοῦ τῆδε μῦθουσα " πολυκλαύτω ἑπὶ τύμβῳ

Ἀγγελέω παρ' ἰούσι, Μίδης ὅπ' τῆδε τεθῆσθαι.

Καλιζῶν δὲ ἐν τῇ λέξει τῆν γρόντων ἐν τῇ Κύμῃ ὁ Μελησιγῆνης ἔπειτα ἔπειτα ποιημένα αὐτῷ ἐπεδύκνυτο, καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἕτερον τῶν ἀκρόντας· καὶ αὐτὸν ἠνύμασαι κατεῖχεσαν. γνοὺς ὅτι ἀποδέχονται αὐτῷ τὴν πόλιν αἰσῶν ὁ Κυμαῖοι, καὶ οὐκ οὐκ ἔλασαν αὐτῷ ἀκούοντας, λόγους παρ' αὐτοῖς τοῖςδε παρ' αὐτῶν γε, λέγων ὡς εἰς ἡλίους αὐτῶν δημοσίῃ προσέειπεν, ἑπικλεσάμενος αὐτῷ τὴν πόλιν ποίησει. τοῖς δ' ἀκρόνοις, βουλευμένοις τε ἡ αὐτῶν 3 ὅτα, καὶ αὐτῷ παρ' ἡνέον ἐλθόντα ἑπὶ τὴν βουλῆν δεησάμενος τῆν βουλευτέων καὶ αὐτῷ ἐφασάν συμπαρήξαι. ὁ ἐπειθετο αὐτοῖς, καὶ βουλῆς συλησάμενος ἐλθὼν ἑπὶ τὸ βουλευθῆν, ἐδείκτο τῷ ἑπὶ τῇ ἡμῇ αὐτῇ κατεῖχεσθαι, ἀπαγαγεῖν αὐτῶν ἐπὶ τὴν βουλῆν. ὁ δ' ἔπειτα εἰσελάττει, καὶ ἐπὶ κατὰ τὴν ἀπῆγαγε. κατὰ τὴν δ' ὁ Μελησιγῆνης ἐλέξε παρ' τῆς ἑσφῆς τὸ λόγον καὶ ἐν ταῖς λέξαις ἐλέγη. ὡς δὲ εἶπεν, ἔλεξαν ὁ κάθητο. Οἱ δ' ἐβουλεύοντο ὅτι χρῆσθαι εἰς ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. παρ' ἡμῶν δὲ τὸ ἀπάργοντος 4 ὅτα, καὶ ἄλλων ὅσοι τῆν βουλευτέων ἐν ταῖς λέξαις ἐπήκοι ἐβουλεύοντο, τῆν βουλευτέων ἕνα λέγεται ἐναντιωσάμενος τῇ χεῖρῃ αὐτῷ, ἀλλὰ τε πολλὰ λέγοντα, καὶ ὡς εἰς τὸν ὁμήρου δόξει προσέειπεν αὐτοῖς, ὅμιλον πολλόν τε καὶ ἀχρεῖον ἔξοισιν. ἐν τῷ δὲ τῷ τῷ ὀνόματι Ὀμήρου ἐπεκράτησε παρ' Μελησιγῆνης memorasse: quod si semel ὁμήρου, hoc est, cacos, alendos susciperent, futurum esset ut continuo turbam & multā & inutilem haberent. Atq; hic primum Homeri nomē Melesigeni inditū est,

21. π. π. 17.

21. πολυκλαύτω ἑπὶ τύμβῳ

21. αὐτῷ

hæc pronunciauit carmina, Vos me hominum rapida planta portetis in urbem,

Quorum animis promptus, pollent qui mente sagaci.

Proficiscens igitur Cumā è Nouo muro, per Larissam iter fecit, utpote compendiosissimum. Vbi, ut Cumani narrant, flagitante socero, epigramma hoc scripsit Midæ Phrygum regi Gordii filio, id quod etiam nunc in Gordii cippo inscriptum visitur,

Aenea sum virgo, Mida qua incumbo sepulcro:

Dum fluit vnda leuis, sublimis nascitur arbor,

Dum sol exoriens & splendida lunare lucet,

Dum fluvij labuntur, inundant litora fluctus,

Hic constanter ago, lacrymasq; in marmore tincto

Fixa, Midam moneo tumultatum hic chare viator.

Reuersus autem Cumam, in senum passim conuenticulis carmina sua quæ fecerat ostentabat, colloquiique suauitate auscultantes in sui admirationem facile pertrahebat. Intelligēs igitur Cumanos poësin suam recipere, pergunt eisdem consuetudine sua oblectare, ac postremo huiusmodi cōdicionem proponere, si publice eum alere vellent, se ciuitatem Cumanorum celeberrimā redditurum. Qui præsentēs hæc audiebant, institutum probabant: addentes se quoque adiuturos, si petitionem suam ad senatum referret, ut votis suis fieret satis. Melesigenes his verbis erectus, collecto senatu in curiam processit: rogatoque eo cuius id muneris erat, ut in senatum duceretur, ille nihil recusans, ubi opportunum videbatur. hominem deduxit. Hic consistens Melesigenes, eadem verba habuit in senatu quæ paulo ante in illis conuenticulis de alimentis præstandis proposuerat. Vbi dixisset, egressus pro curia sedebat. Dum autem 1111 senatores agitarent quidnam par esset homini respondere, visumque esset cum ei qui deduxerat, tum aliis omnibus quotquot in conuenticulis Melesigenē audierant, petitionem admittendam: vnus tantum è senatoribus refertur Melesigenis postulatis calculo suo repugnasse, interque alia multa, hæc quoque commemorasse: futurum esset ut continuo turbam & multā & inutilem haberent. Atq; hic primum Homeri nomē Melesigeni inditū est,

à cæcitatē videlicet calamitate. nam Cumanī cæcos ὀμηροὺς appellant. Iamque inde, qui prius Melesigenes, nomen obtinuit Homeri. Breuiter hæc sententia euicit, perque prætorem fuit approbata, qua contendebatur non alendum Homerum. Hæc quum illi nunciaretur, vehementer commotus, his versibus calamitatem suam deplorabat,

XIV

*Hei mihi quam fatum dat Iuppiter al-
mus iniquum.*

*Infanti mihi lac veneranda ex ubere
matris*

*Præbuit, AEolica Smyrna, quam martia
quondam*

*Gens Phriconitis, certamine fortis eque-
stri,*

*Condidit ad pelagus, præterlabente Me-
lete.*

*Docta Iouis proles mecum hinc digressa
volebat*

*Carminibus celebrare urbem quam no-
mine dicunt*

*Cumam, quosque viros intra sua mania
claudit.*

*Illi audire sacra præcuerunt carmina vo-
cis.*

*Sed quicumque mihi cladem exitiumque
parauit,*

*Non impune feret laua quod mente vo-
lutat.*

*At mihi quam dederint nascenti numi-
na sortem,*

*AEgro animo quamuis, certum est per-
ferre patique.*

*Sed iam per sacra vestigia ponere Cu-
ma*

*Compita non suadet mihi mens, potiusq;
remota*

*Inque peregrina sedem mihi querere
terra.*

XV

Cuma deinde abiens ad Phocæam contendit, imprecans interim Cumanis nequis vnquã insignis poeta in illa regione existeret qui Cumanos celebraret. Apud Phocæam autem eodẽ modo sibi victum parauit, in conuenticulis videlicet passim carmina sua ostentans. Erat autem eo tempore apud illam Thestorides quidam, qui pueros illic litteras docebat, homo fidei parum probatæ. Hic animaduersa Homeri poësi, huiusmodi verbis Homerum compellauit, paratum se inquiens & ministrare ei, & victum suppeditare, si carmina quæ meditatus esset, describere pateretur, & alia subinde faciens, ad se deferret. Homerus, iam ministerii alicuius atq; adeo necessariorum indigens, recipiendam hanc condicionem putauit: commoratusq; apud Thestoridem, minorem illam fecit Iliadem,

XVI

ἀπὸ τῆς συμφορῆς. ὅτι Κυμαῖοι οὖν τυφλοὺς ὀμη-
ροὺς λέγουσιν ὡς πρῶτον ὄνομαζομένου αὐτοῦ
Μελεσιγένης, τὸ τῆς γένεσός τ' ὄνομα Ὀμηροῦ καὶ
ἡ ξένοι διώκετο, ὅτε μνήμην αὐτοῦ ποιοῦντο. ἔτε-
λεύθη δὲ οὗτος ὁ λόγος τῶν ἀρχόντων μὴ τρέφειν τὸν Ὀ-
μηρον, ἐδόξε δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν βεβαίως. ἐπελθὼν δὲ ὁ ὀπι-
στάτης καὶ πρὸς ὄμωρον αὐτῶν διηγήσατο οὗτον ἐπιθυ-
ωθέντα λόγους τῆς γένεσός αὐτοῦ, καὶ τὰ δόξαντα τῆς βε-
βαίως. ὁ δὲ ὡς ἤκουσεν, ἐσυμφόρειν τε καὶ λέγει τὰ

1

ἰοῦσα τὰδε,
Οἴημι ἄισθη δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύμα γένεσάσιν,
Νῆπιον ἀδίδης ἐπὶ γένεσιν μητρὸς ἀπαλλων,
Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν βεβαίως Διὸς ἀμύροιο
Λαοὶ Φελακῶνος, μάρτυρον ἐπιθήτορες ἱππέων
Ὀπλοῦτεροι μαλεροῖο πύρροντες Ἀρηά
Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγείονα ποτινάνακτον
Ἦν τε δι' ἀγλαῶν εἶσιν ὕδαρ ἱεροῖο Μέλπητος,
Ἐΐθεν ἀπορνύμενοι κοῦρα Διὸς, ἀγλαῶν τεύχεα,
Ἦν γέ τι κληῖσαι διὰ γῆρας ἐπὶ πόλιν ἀνδρῶν.
Οἱ δὲ ἀπὸ μνησάσιν ἱερῶν ὄπα, φημί ἀοιδῶν.
Ἀφραδίτῃ τ' ἔμψυτε πατῶν ἡς φρασεταὶ αὐτῶν
Ὅς σφιν ὄνειδείησιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δὲ ἐγὼ τίω μοι θεὸς ὡπάσε γενεαῖον αὐτῶν
Τληπόμοι ἀφραδίτην φέρων τετληνότη θυμῶν.
Οὐδὲ ἐπὶ μοι φίλα γῆρα μὲν ἱεραῖς ἐν ἀγλαῖς
Κύμας ὀρμηθῆσαι, μέγας δὲ με θυμὸς ἐπέγει
Δῆμον ἐς ἄλλοδαπὸν ἱέναι ὀλίγην αὐτῶν ἔοντα.

358

2

Μετὰ τὸντο ἀπαλλάσσεται ἐκ τῆς Κύμας ἐς Φω-
καίην, Κυμαῖοις ἐπὶ τῆς γένεσός μινδὲνα ποιητῶν
δοκιμὸν ἐν τῇ χώρᾳ γένεσάσιν ὅστις Κυμαῖοις ἐπα-
γλαίει. ἀπικέμενος δὲ ἐς Φωκαίην, τῶν αὐτῶν ἔ-
πῳ ἐβίοντοσεν, ἔπειτα ἐνδεκνύμενος ἐν ταῖς λέξασιν
καλίωρον. ἐν δὲ τῇ Φωκαίᾳ τὸντο ἡ χερίον Θεσο-
είδης ἡς ἡ γράμματα διδάσκων οὗτον παῖδας,
αἰνῶν οὐ κρήνους κατὰ μνήσας δὲ τὸ Ὀμηροῦ τίω
ποίησιν, λόγους τοιοῦσδε αὐτῶν πρὸς ἑμὲ γέγει,
Φασ' ἐ-
ποιμος εἶ) θεραπύειν καὶ τρέφειν αὐτῶν ἀναλαβῶν,
εἶ ἐτέλοι ἄγε πεποιημένα εἶη αὐτῶν τῶν ἐπέων ἀνα-
γρῶν ἡσ, καὶ ἀπὸ ποιῶν πρὸς ἐμὸν ἀναφέρῃν αἰ-
εἶ. Τῶν δὲ Ὀμηρῶ ἀκρόσασιν, ἐδόξε ποιητῆρα εἶ) ταῦ-
των ἐνδεκνύμενος ἡσ τῶν ἀναγχαίων καὶ θεραπείας. δὲ αὐτῶν
των δὲ πρὸς τὸν Θεσοείδην, ποιεῖ Ἰλιάδα τ' ἐλάσας,
ἡσ ἡ

40

ἡσ ἡ

paratum se inquiens & ministrare ei, & victum suppeditare, si carmina quæ meditatus esset, describere pateretur, & alia subinde faciens, ad se deferret. Homerus, iam ministerii alicuius atq; adeo necessariorum indigens, recipiendam hanc condicionem putauit: commoratusq; apud Thestoridem, minorem illam fecit Iliadem,

ἢ ἢ ἄρχῃ,

Ἴλιον αἰείδω καὶ Δαρδανίῳ εὐπύλον,

γ. πολλ. ἔ-
παύον

Ἡ'ς πῆρ' ἢ πολλὰ πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἀ-
ρῆος

καὶ τῷ κελυμυρῷ Φωκίδα, ἡ Φασιν Ὁ Φωκα-
εῖς Ὀμηρον πρ' αἰεῖσι ποιῆσαι. ἐπεὶ δὲ τῷ τε
Φωκίδα καὶ τὰλλα πύρτα πρὸς τὸ Ὀμήρου ὁ
Θεσείδης ἐγράφατο, διεισήθη ἐκ τῆς Φωκίης
ἀπαλλάσσεσθαι, τῷ ποιῆσιν γέλων τὸ Ὀμήρου
ἔτιδύσασθαι καὶ οὐκ ἐπ' ὁμοίως ἐν ἑπιμελείᾳ
εἶχε Ὀμηρον. ὁ δὲ λέγει αὐτῷ τὰ ἔπεα ἑ-
δε,

Θεσείδης, θνητοῖσιν ἀνάστων πολέων πρ,
Οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποι-
σιν.

γ. καὶ δι.
δασκ.

ὁ μὲν δὲ Θεσείδης ἐκ τῆς Φωκίης ἀπηλλά-
γη ἐς τὴν Χίον, καὶ τῷ διδασκαλίῳ κατεσκευ-
άσατο καὶ τὰ ἔπεα ἐπιδεικνύμενος ὡς ἐούτῃ ἐόν-
τα, ἐπαμύοντε πολλὸν εἶχε καὶ ἀφελείπῃ ὁ δὲ Ὀ-
μηρος πάλιν ὡς αὐτὸν ἔσπον διηπῆτο ἐν τῇ Φω-
κίῃ, ἀπὸ τῆς ποιήσεως τῷ βιοτικῷ ἔχων. Χρῆ-
μα δ' οὐ πολλῷ μετέπειτα ἀνδρες Χίοι ἔμπειροι

γ. ἱμπερι

ἀπικονορ ἐς τὴν Φωκίαν ἀκρούσαντες δὲ τῷ ἐπέ-
ων τὸ Ὀμήρου ἀπρότερον ἀκηκῆσαν πολλάκις
ἐν τῇ Χίῳ τὸ Θεσείδεω, ἔξηγγημον ὅτι ἐν τῇ
Χίῳ ἡς ἐπιδεικνύμενος τὰ ἔπεα ταῦτα γεμ-

γ. πολλ. ἔπει
νοῖ ἔχ.

359

μῶτων διδασκαλός, κέρτα πολλὸν ἔχει. ὁ δὲ
Ὀμηρος κατενόησεν ὅτι Θεσείδης αὐτῷ εἶπεν, καὶ πρῶ-
τῆς ἡμῶν ἀσπυδάσει εἰς τὴν Χίον ἀπικέσθαι. κα-
ταβάς δ' ἐπὶ τῇ λιμνῇ, ἐς μὲν τὴν Χίον οὐ καταλαμ-
βαίνει οὐδὲν πλοῖον πλέον, ἐς δὲ τὸ Ἐρυθραίου ἕως,
ἐπὶ ἕλθον πρὸς ἐσθλάζοντο πλεῖν. καλὰς δὲ εἶ-
χε τὰ Ὀμήρου δι' Ἐρυθραίου πλοῦν ποιῆσα-
σθαι. καὶ προσελθὼν ἔχρηζε πρὸς τῶν ναυτῶν
δέξασθαι αὐτὸν σύμπλοιν, πολλὰ τε προσπαγα-
γὰ λέγων οἷς σφέας ἐμελλε πείσειν. τοῖς δὲ ἐδόξε δε-
ξασθαι αὐτὸν καὶ ἐκέλθον ἐσθάνειν εἰς τὸ πλοῖον. ὁ
δὲ Ὀμηρος πολλὰ ἐπαμύοντες αὐτοῖς, ἐσέβη καὶ ἐπεὶ
ἔξεν, λέγει τὰ ἔπεα ἑδε,

Κλυθὶ Ποσειδάων μεγαλοσθενὲς ἐνοσί-
γαγε,

Εὐρυχόρου μέδων ἠδὲ ξυλοῦ Ἐλικύου.
Δὸς δὲ οὐρον κελὸν καὶ ἀπήμονα νόσον ἰδέ-
σθαι

Ναύταις, οἱ νηὸς πομπῶν ἢ δ' ἄρχῃ ἔασι.
Δὸς δὲ ἐς ἑσπέρειαν ὑψηλήμοιο Μίμῆτος
Αἰδοῖόν μ' ἐλθόντα βροτῶν ὀσίων γε κυρῆσαι.

cuius initium est,

Troiam & Dardaniam canto, quæ ma-
ter equorum,

Quæ Danais Mæorte satis mala plu-
rima vexit.

Phocaidem quoq; quam vocant, Pho-
censes apud se cōditam ab Homero af-
ferunt. Iam vero Thestorides, vbi Pho-
caidem atq; alia pleraq; ab Homero cō-
municata descripsisset, constituit ἐ Pho-
cæa discedere, Homeriq; pœsin pro sua
venditare. Vnde factū vt quum Homeri
non perinde curā haberet, ille ad The-
storidem huiusmodi sit vsus disticho,

Thestoride, ex multis mortalibus ab-
dita quæ sunt,

Mens habet in primis cæcos humana ne-
cessitas.

Thestorides igitur relicta Phocæa in
Chium concessit: vbi erecto ludo, car-
mina illa pro suis euulgans, egregiam si-
mul laudem sibi parauit & fructū haud-
quaquam vulgarem. Porro Homerus
suo eodemque more viuere pergebat a-
pud Phocenses, nimirum è pœsi victum

XVII

habens. Tempore deinde non ita mul-
to post, viri aliquot è Chio eruditi, au-
dientes eadem carmina quæ iam sæpius
in Chio à Thestoride pro suis recitari
audierant, indicabant in Chio hæc ipsa
à quodam ludimagistro pro suis cum
magno fructu ostentari. Homerus intel-
ligens cōtinuo Thestoridē esse, magno
studio properabat in Chiū transmittere.
Et quum portum adiisset, neque offen-
disset nauem qua traiceret, essent au-
tem qui pro lignis deuehendis in Ery-
thræam soluere pararent, belle conue-
nire videbatur si per Erythræam iter fac-
ceret. Accedens igitur nautas, flagitauit
vt comitem se nauigationis reciperent,
multis blandisque vsus verbis, quibus
quod posceret persuaderet. Nautæ ad-
mittentes hominis preces, iusserunt na-
uem eum conscendere. Quo impetrato
Homerus confidens in nauī, his versū-
bus nautis bene precatur,

Audi qui pelagus valido Neptune tri-
denti

Imperioque regis, spatiosaque culta He-
liconis:

Da precor his nautis reditum, ventosque
secundos,

Qui mihi sunt comites placidi, nauisque
magistri:

At mihi da misero sacra cōtingere terrā,
Aeri qua parte Mimas ad sidera surgit,

Inde hominis iusti me fac succedere tectis,

1 Legendo Θεσείδη, διηπ. ἔχ.

placisique virum qui me improbitate
fefellit,
Lesit & hospitij sacra iura Iouemque
benignum.

XVIII

Vbi vero secundo vento Erythream ap-
pulissent, Homerus in naui diuersatus
est. postero autem die nautas rogauit vt
aliquem praberent qui ad urbem eum
perduceret. Illi obsequuti, ducem itine-
ris vnum e suis permiserunt. Quumque
iam pergendo ad Erythream appropin-
quasset, deprehendissetque urbem aspe-
ram atque montosam, in hac prorupit
carmina,

O sacra multorum largitrix terra bonorum,
Quam tu plana aliis & parte equalis ab
omni,
Aspera contra aliis, in quos conuerteris
iram.

Ingressus deinde Erythraeorum urbem,
percontatur de nauis. Et quum forte qui-
dam occurrisset salutaturus, qui cum in
Phocæa vidisset, ab hoc contendit vt se-
cum dispiceret sicubi nauis appareret
qua in Chium transmitteret. Atque quum
in portu naualibusque nullum reperire-
tur traiectionis nauigium, ille Home-
rum ad eum locum ducit vbi piscatoriæ
nauiculæ stationem habebant. Et forte
fortuna incidit in quosdam qui in Chiū
erant traiecturi. Hos adiens precatus est
vt Homerum transportarent. Verum il-
li nullis precibus permoti, non recepto
Homero soluerunt. Homerus autem
hæc cecinit carmina,

Infidi nauta, gens diris tristior ipsis,
Sana quibus veluti mergis dant aquo-
ra victum,
Si vobis nulla est hominum reuerentia
cordi,
At sperate Iouem, summo qui regnat O-
lympe.
Tristis enim vultus Iouis est, pænaque
parata,
His quibus hospitij non est pia tessera cu-
ra.

At vero in altum iam prouectis contigit
vt aduerso vento rapti, eodem vnde sol-
uerant recurrerent, vbi etiamdum Home-
rum in litoris crepidine confidentem offen-
derunt. qui cognito nauis recursum, hunc
in modum eos alloquitur, Vos, o peregrini,
ventus aduersus excepit; sed me nunc quo-
que admittite, & secunda vobis nauigatio
erit. Piscatores autem, pœnitentia du-
cti quod prius hominem non receperant,

XX

compellato eodem, iubent conscendere, si
velit, nauem. Recepto Homero rursus vela faciunt: quumque exacto itinere litus appu-
lissent, piscatores ad sua quisque opera digressi, Homerum in litore ea nocte relinquunt;

Φατά τε Ιουαμίλιω ὅς ἐμὸν νόον ἠπεροσά-
σας,

Ὡδύσατο Ζεῦα ξένιον ξενίω τετραπέζιω.

Ἐπεὶ δὲ ἀπίκοντο δὺπλοήσαντες ἐς τὴν Ἐρυθραί-
ω, τότε Ὀμηρος τὴν αὐλὴν ἐπιτὰς πλοῖα ἐποίη-
σεν· τῇ δὲ ὑπεραίῃ ἐξηξέει τῶν ναυτῶν ἡνὰ ἡγή-
σασθαι αὐτὰ ἐς τὴν πόλιν. Ἡ δὲ σιωπῆ μὲν ἕνα
αὐτῶν· παρθύμνος δὲ Ὀμηρος ἐπεὶ ἐτυχε τῆς Ἐρυ-
θραίων τετραχίης καὶ ὀρεινῆς εὐούσης, φθέγγεται· ἄδε
ἔπειτα,

Πότνια γῆ, πότνιδωρε, δότε τειρα μελίφρονος ὀλ-
βου,
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν βύρρατος ἐτύχης,
Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τετραχί' οἷς ἐχολώ-
θης.

ἀπικόμενος δὲ ἐς τὴν πόλιν τῶν Ἐρυθραίων ἐπη-
ρώτησε αὐτῶν ἐς τὴν Χίον πλοῦ· καὶ ἵνος πωρῶ-
ξήσονται αὐτῶν ἐωρακότων ἐν τῇ Φωκαίῃ, καὶ ἀσπῆ-
σασθαι, ἐξηξέει αὐτῶν σιωπῆ μὲν ἕνα πλοῖον,
ὅπως αὖ εἰς τὴν Χίον διαβῆναι. Ἐκ μὲν δὴ τῆς
λιμνῆς ὅθεν ἐν τῷ ἀπόστολον, ἀγχι δὲ αὐτῶν ἐνθα τῶν
ἀγίων τὰ πλοῖα ὀρμίζεται. καὶ πῶς ἐντυγχάνει
μέλλοισι ἡσὶ διαπλεῖν ἐς τὴν Χίον, ὧν ἐδέετο πωρῶ-
ξήσονται ὁ ἀγίων αὐτῶν ἀναλαβεῖν τῶν Ὀμηρον. Ἡ δὲ, οὐ-
δένα λόγον ποιησάμενοι, ἀνήρηντο ὁ δὲ Ὀμηρος φθέγγ-
εται ἄδε ἔπειτα,

Ναῦται ποντοπόροι τυχερῆ ἐναλίγκιοι ἄτη;
Πτωχάσιν ἀβήησι βίον διεζήλων ἐργοντες,
Αἰδέεσθε ξενίω Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος.
Δεινοὶ γὰρ μέτοπις ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀγίτη-
ται.

ἀναστῆσαι δὲ αὐτοῖς σιωπῆ μὲν, ἐνδυτίου ἀέμου ἡρο-
μέου, παλινδρομήσαι, καὶ ἐς τὸ χειρὶον ἀναδρα-
μεῖν ὅθεν ἀνήρηντο, καὶ τῶν Ὀμηρον ἀναλαβεῖν
καθήμενον ἐπιτὰς τῆς κυματωγῆς. μαθὼν δὲ αὐτοῖς
πεπαλινδρομηκότας, ἔλεξε ἄδε, Ὑμᾶς ὡς ξέ-
νοι ἐλαβον ὁ ἀέμος ἀγίος ἡρόμενος· ἀλλ' ἐπιτὰ
νῦν μεδέεσθε, καὶ ὁ πλοῖς ὑμῖν ἔσται. Ἡ δὲ ἀ-
λιεῖς, ἐν μεταμελίῃ ἡρόμενοι ὅτι οὐ πῶς ἔτερον ἐ-
δέξαντο, εἰπόντες ὅτι οὐ καταλιμπόροισιν ἡ ἐγ-
λοισυμπλεῖν, ἐκέλευον ἐσβαλεῖν καὶ οὐτως ἀνα-
λαβόντες αὐτῶν ἀνήρηντο, καὶ ἴσροισιν ἐπ' ἀκτῆς.

Οἱ μὲν δὴ ἀγίεις πῶς ἔργον ἐτέραπυσαν ὁ δὲ
Ὀμηρος τὴν νύκτα ἐπιτὰς τῆς ἀγλαροῦ κατέμεινε;

τιώ δὲ ἡμέραν πορθόμενος, καὶ πλανώμενος, ἀπί-
κετο εἰς τὸ χεῖρον ὃ Πίτυς καλεῖται. καὶ τῶντα
αἰτὰ ἀναπαυομένη τινὺν ἄνκτα, ἔπιπίπτει καρ-
πὸς τῆς πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι εἰσὲ βίλον, ὃ δὲ
κῶνον καλεοῦσιν. ὃ δὲ Ὀμηρος φησὶ γέταται τὰ ἔπη
τὰδε,

360

Ἄλλη τις σου πτόκη ἀμείνονα καρπὸν ἴη-
σιν

Ἰδης ἐν κορυφῆσι πολυπύργου ἰωέμοσο-
σης,

Ἐνθα σίδηρος Ἄρηος ἔπιθρονίοισι βροπύ-
σιν

Ἐσεται δὴτ' αἰ μιν Κεβρώιοι ἄνδρες ἔχου-
σι.

τὰ δὲ Κεβρώια τῶτον τὸ χεῖρον κίλειν ὁ Κυ-
μαῖοι πῆρεσθιάζοντο πρὸς τῆ Ἰδην, καὶ γίνεται αὐ-
τῷ σίδηρος. Ἐν τούτῳ αἰάσας Ὀμηρος ἐπο-
ρθετο καὶ φονίω ἵνα αἰγῶν νεμομένην. ὡς δὲ ὑ-
λάκτεον αὐτὸν ὁ κωῆς, ἀέχεσθην. ὃ δὲ Γλαυκὸς
ὡς ἤκουσε τῆς φωνῆς, (ὡς γὰρ τὸ ὄνομα τῶν νέ-
μοντι τὰς αἰγὰς) ἐπέδραμνεν ὄτραλέως, τὰς τε κῶ-
νας ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἀπεσώθησεν ἀπὸ τῶ Ὀμήρου. ἐ-
πὶ πολὺν ὃ χεῖρον ἐνθαῦμα τίω, ὅπως τυφλὸς
ὢν, μόνος ἀπῆκοιτο ἐς τοιοῦτοις χώροις, καὶ ὁ ἡγε-
λων πρὸς ελθὼν τέ μιν ἰσθρέεν ὅστις τε ἴω, καὶ ἴη-
ν ἔστω ἀπίκιστο ἐς ἔσποις ἀοικήτοις καὶ ἀσβέα
χεῖρα, καὶ ἴνος κεχρημένος εἶη. ὃ δὲ Ὀμηρος, αἰ-
τὰ πᾶσαν τὴν ἐωὺ τῶ πάλω καταλεζόμενος, εἰς
οἶκτον πρὸς ἡγήσαστο. ὡς γὰρ, ὡς εἶοικεν, οὐδὲ ἀγνώ-
μων ὁ Γλαυκὸς. αἰαλαβῶν δὲ αὐτὸν αἰτήσασθαι ἔπι
τῶ σαθμὸν πῦρ ὃ ἀνακαύσας, δεῖπνον πρὸς ἀσθιά-
ζει, καὶ πρὸς αἰγῶν, δεῖπνεῖν ἐκέλευεν ὁ Γλαυκὸς. τῶν
ὃ κωῶν μὴ ἐαθιόντων καὶ ὑλακτωμένων δεῖπνοῦντα,
κατὰ τὸ εἰώθεσαν, λέγει πρὸς τὸν Γλαυκὸν Ὀμη-
ρος τὰ ἔπη τὰδε,

Γλαυκε πέπων, ἔπιων τὸ ἔπος τὸ ἐνὶ φρεσὶ θή-
σω

Πρώτον μὲν κισὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείησι θύρησι
Δουῶαι. ὡς γὰρ ἀμεινον' ὃ γὰρ καὶ πρὸς τὸν ἀ-
χούει

Ἄνδρὸς ἐπὶ χρομίου, καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς ἰόν-
τος.

ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαυκὸς, ἠσθητῆ πρῶτα μὲν σφ, καὶ ἐν θα-
ύματι εἶχεν αὐτὸν. δεῖπνῆσθε τες δὲ, ὅσα λόγων εἰσιώωντο.
ἀπηγεομένη δὲ Ὀμήρου τὴν τε πλάην τὴν ἐωὺ καὶ τὰς πό-
λεις ἀσ' ἐσαπίκοιτο, ἔκπληκτος ἦν ὁ Γλαυκὸς ἀκούων.

78. οὐκίαν

Vbi diluxit, itineri se accingens ober-
ransque, ad eum locum peruenit qui ap-
pellatur Pinus: illicque quiescenti noctu
pini fructus est illapsus, quem aliqui εἰσὲ
βίλον, alii κῶνον appellant. Homerus au-
tem hos cecinit versus,

*Funduntur fructus alia magis arbore
dulces,*

*Quam fouet umbrosis felix in collibus
Ida:*

*Hinc ferrum veniet Martis validaque
secures,*

His vbi cōsistet campis Cebrenia pubes.

10
Eo enim tempore Cumani Cebrenia ad
Idam montem ædificare parabant, vnde
ferrum effoditur. Ceterum illinc abiens
Homerus, vocem caprarum quæ ibidem
forte pascebantur, sequutus, in canes in-
cidit paltorales: qui quum ferocius eum
adorirentur, vociferabatur. Quod au-
diens Glaucus (id enim erat captatio
nomen) accurrit festinanter, compella-
tosque canes, ab Homero excussit. Ar-
que vbi diu multumque admiratus fuis-
set, quod nimirum cæcus existens eo lo-
corum peruenisset, tandem accedens
rogabat quisnam esset & cuius rei indi-
gens, quibusque modis ad inhabitata il-
la vastaque loca diuertisset. Homerus,
omnem suam calamitatem commemo-
rans, ad commiserationem Glaucum
pertraxit. siquidem homo erat (vt ap-
paret) cordatus. Excipiens igitur Ho-
merum, ad suum deduxit tugurium, in-
censoque igne cœnam instruxit: qua ap-
posita iussit cœnare secum hospitem. At
vero quum canes à cibo abstinentes
non cessarent suo more cœnitantem
adlatrare, Homerus Glaucum his verbi-
bus alloquitur,

*Glauce precor, paucis me audi, pareque
monenti:*

*Præ foribus stabuli canibus sua fercula
primum*

*Fac tradas: nam sic melius. custodibus
illis,*

*Nec fera nec fures venient ad septa
dolos.*

40
Hæc audiens Glaucus, lætatus est admo-
nitione illa, habuitque in magna homi-
nem admiratione. Cœnati autem, vltro
citroque habitis sermonibus, mutuis
quoque colloquiis oblectabantur. Nam
quum Homerus errores suos, ciuitatesq;
quas adiisset, commemoraret, Glaucus
hæc audiens, præ admiratione stupebat:

ε Nec enim inhumanus (vt coniiicere licet) erat Glaucus. vel, Non inhumanum enim fuisse Glaucum verisimile est.

erat-

xxiii

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hac de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat. Herus parum delectatus hoc nuncio, coepit cum Glaucō exostulare, qui quoslibet citra delectum ertones mutilosque reciperet aleretque: tamen praecipit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hac ei ad felicem fortunae successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multaue rerum peritia instructum, coepit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quaecunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque coepit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans ē Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, ē qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssaea, ut qui laborātem ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suae inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

xxiv

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hac de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat. Herus parum delectatus hoc nuncio, coepit cum Glaucō exostulare, qui quoslibet citra delectum ertones mutilosque reciperet aleretque: tamen praecipit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hac ei ad felicem fortunae successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multaue rerum peritia instructum, coepit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quaecunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque coepit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans ē Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, ē qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssaea, ut qui laborātem ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suae inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

xxv

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hac de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat. Herus parum delectatus hoc nuncio, coepit cum Glaucō exostulare, qui quoslibet citra delectum ertones mutilosque reciperet aleretque: tamen praecipit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hac ei ad felicem fortunae successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multaue rerum peritia instructum, coepit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quaecunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque coepit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans ē Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, ē qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssaea, ut qui laborātem ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suae inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

xxvi

eratque iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitavit ad herum suum proficisci, animo hac de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascendis, Homerum intra tecta reliquit, promittens se quam festinantissime irurum. Descendens autem ad Bolissum (id erat vicino huic loco nomen) herumque suum adiens, narravit de Homero quemadmodum res se habebat: quod nimirum pro miraculo aduentum hominis duceret: demum rogat quid facere conveniat. Herus parum delectatus hoc nuncio, coepit cum Glaucō exostulare, qui quoslibet citra delectum ertones mutilosque reciperet aleretque: tamen praecipit ut hospitē ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerum reuersus narrauit, iussitque sequi se in urbem. fore enim hac ei ad felicem fortunae successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus, caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus ubi in colloquium cum Homero venisset, reperissetque hominem esse cordatum, multaue rerum peritia instructum, coepit suadere ei ut apud se commoraretur, liberorumque quos habebat adolescentes, formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Barrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quaecunque iuuenilia ludicraque eius extant, apud Chium illum condidit in Bolisso. hincque coepit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides, ut primū intellexit Homerum adesse, nauigans ē Chio fugam capessabat. Deinde progressu temporis impetrata ab hero Chiū visendi copia, urbem adiit, ludumque illic instituens, pueros carmina docebat. Id quum magna felicitate Chiis facere videretur, multos sibi admiratores conciliauit. Hinc igitur victum parans tolerabilem, uxorem duxit, ē qua duas suscepit filias, quarum vna decessit innupta, alteram viro Chio elocauit. Enimvero hic poesi manum admolitus, gratiā habuit bene de se merentibus. Et primū quidem Mentori Ithacensi, in Odyssaea, ut qui laborātem ex oculis curauisset in Ithaca. huius enim beneficii gratia eius nomen poesi suae inferens, Vlyssis fingit sociū: cuius fidei Vlysses, Troiā nauigās,

καὶ ὅτε μὲν, ἐπεὶ ὤρη χρίτου ἴω, ἀνέπαυετο. Τῆ
ἢ ὑπερβίη διενόηθη ὁ Γλαυκὸς πρὸς τὸν δεσπότην
πορβύλαι, σημάδιον τῆς αἰῶνος. ἔπι-
πρέφας δὲ τῶν σιωδούλων νέμειν τὰς ἀγῆας, ὅτι δια-
μνησθὲν καταλείπει ἐνδον, εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, ὅτι δια-
τῶν πορβύλαι. καταβὰς δὲ εἰς Βολισσὸν,
(ἐστὶ ἰσθμὸς τῆς χερσονήσου) καὶ συγκυβη-
τος τῶν δεσπότην, ἀπηγγέει πρὸς Ὀμήρου πᾶσαν
τὴν ἀθήνην, πρὸς τὴν αὐτῆς ἀφίξιον, ἐν θαύμα-
10 ἢ ποιούμενος ἠρώτετέ τε ὁ, ἢ χερὶ ποιέειν πρὸς
αὐτῶν. ὅτι ὀλίγα μὲν πρὸς αὐτὸν τῶν λόγων, κατε-
γίνωσκε δὲ τὸν Γλαυκὸν ὡς ἀφρονος εἶντος, καὶ οὐ
αἰαπήθεις δεχομένου καὶ τρέφοντος. ἐπέλθουσε
δὲ ὁ μὲν τὸν ξείνον ἀγειν πρὸς ἑαυτὸν. Ἐλθὼν δὲ
πρὸς Ὀμήρου διηγήσατο τῶν ὅτι Γλαυκὸς, καὶ
ἐπέλθουσε πορβύλαι τῶν οὕτω γὰρ δι' ὀρη-
ξείν ὅτι Ὀμηρος ἠέλεε πορβύλαι. ἀναλα-
βὼν οὖν αὐτὸν ὁ Γλαυκὸς ἤγαγε πρὸς τὸν δεσπότην.
20 Ἐξέειπε δὲ ἰὼν τῶν Ὀμήρου ὁ Χίος, δι-
είσομαι εἶντα δόξιον καὶ πολλῶν ἐμπειροῖν ἐπειθὲ τε
αὐτὸν μῦθον, καὶ τῶν παιδῶν ἐπιμέλειαν ποιέ-
σαι. ἦσαν γὰρ τῶν Χίω παιδῶν ἐν ἡλικίᾳ. τού-
τοις οὖν αὐτῶν πρὸς αὐτῶν παιδῶν. ὁ δὲ ἐπρησ-
σε τῶν καὶ οὐ κέρως, καὶ βατραχομου-
μαχίαν, καὶ ἐπιχιλίδας, καὶ τὰ λατῶντα ὅσα
παιγνῆς ἐστὶν Ὀμήρου, ἐν ταῦτα ἐποίησε πρὸς τῶν
Χίω ἐν Βολισσῶ, ὥστε καὶ ἐν τῇ πόλει πρὸς ἐπι-
30 ἦδη ἐγχετο ἐν τῇ ποιήσει. καὶ ὁ μὲν Θεστορί-
δης, ὡς τῶν ἐπύθετο αὐτὸν πρὸς αὐτὸν, ὡς
ἐκπλέων ἐν τῇ Χίῳ. Χέρου δὲ πρὸς αὐτὸν,
δεηθεὶς τῶν Χίῳ πορβύλαι αὐτὸν εἰς τὴν Χίον, ἀπί-
κετο εἰς τὴν πόλιν καὶ διδάσκαλῶν κατασκυ-
βητός, ἐδίδασκε παιδῶν τῶν ἐπεία. καὶ κάρτα
δόξιος ἐδόκεεν εἶναι τῶν Χίῳ, καὶ πολλοὶ θαύμασται
αὐτῶν κατεῖχον ἡέσθη. συλλεξάμενος δὲ βίον ἰκανόν,
γυνῆκα ἐγημῆν ἧς ἦσαν θυγατέρες δύο ἐγχε-
το καὶ ἡ μὲν αὐτῶν ἀγαμος ἐτελεύτησε, τῶν δὲ σὺν-
ῶκεν ἀνδρὶ Χίῳ. Ἐπιχειρήσας δὲ τῇ ποιήσει,
40 ἀπέδωκε χάριν ἰὼν εἶχε, πρὸς τὸν μὲν Μέντορι τῶν
τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα, ὅτι μιν κέμοντα τῶν ὀφ-
θαλμοῖς ἐν Ἰθάκῃ ἐνοσθήθησαν ἐκτενας, τὸν ὄνομα αὐ-
τῶν ἀρμόσας ἐς τὴν ποιήσιν, Ὀδυσσεῖα τε ἐπύθετο φά-
εἶν ποιήσας, Ὀδυσσεῖα, ὡς ἐς Τροίῳ ἐπλεε, Μέντορι
ἐπιτετέ-

1 Naturali ingenii dexteritate praeditum, 2 Dexteritate, 3 Hinc igitur quum satis superque facultatum comparasset. vel, quum abunde magnas facultates acquisisset.

ἔπιπρέψαι $\text{\textcircled{A}}$ οἶκον, ἐόντι Ἰθακῶν Σφίσι καὶ
 δικαιοτάτω. πολλὰ γὰρ καὶ δὴ τῆς ποιήσεως
 ἡμῶν ἄνδρ', πλὴν Ἀθηνῶν, ὅποτε ἐς λόγῳ ἰνὶ κατ-
 ἴσται, τὰ Μέντορα εἰμύω ποιῆι. ἀπέδωκε δὲ καὶ
 Φημίω τὰ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ Ἰσοκρίτῳ καὶ διδα-
 σκαλείῳ ἐν τῇ Ὀδυσσεύῳ ἀρχαίῳ ἐν τοῖς δὲ τοῖς ἐ-
 πείοις.

20
 στίχ.

Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν παεικαλλέ' ἔθη-
 κε

Φημίω, ὅστις πολλὸν ὀκλήνυτο πόμπας ἀεί-10
 δων.

καὶ πάλιν,

Αὐτὰρ ὁ Φορμίζων ἀεβόαλλετο κελὸν ἀεί-
 δειν.

μνήμηται ἢ καὶ τῷ ναυκλήρου μεθ' οὗ ἐκπεσέεπλθ-
 σεν, καὶ εἶδε πόλιος τε πολλὰ καὶ χώρας, (ᾧ οἶομα
 ἴω Μέντης) ἐν τοῖς ἐπείοις τοῖς δὲ,

Μέντης Ἀρχαίῳ δαίφρονος βύχμου εἰ-
 ναί

Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀείσ-20
 σθι.

ἀπέδωκε δὲ χερσὶν καὶ Τυχίω τὰ σκυτεῖ, ὅς ἐδέ-
 ξασθ' ἄνδρ' ἐν τῷ Νέω τείχεϊ, προσελθόντα πρὸς τὸ
 σκυτεῖον, ἐν τοῖς ἐπείοις κατὰ ζῦξας ἐν τῇ Ἰλιάδι
 τοῖς δὲ,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων ἄσπετος ἦν τε πύρ-
 ρος,

Χάλκεον, ἐπὶ αἰθέριον· ὃ $\text{\textcircled{A}}$ Τύχος κέ με τὸ
 χων,

Σκυτοτόμων ὄχ' ἀρίστος, ὕλην ἐν οἰκίᾳ ναίων.

Ἀπὸ δὲ τῆς ποιήσεως τούτης βύδοιμα Ὀμήρου
 πρὸς τὴν Ἰωνίαν, καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἤδη πε-
 ρεῖ αὐτὸν λόγος ἀναφέρεται καὶ οἰκέων δὲ ἐν τῇ Χίῳ,
 καὶ βύδοιμα πρὸς τὴν ποίησιν, ἀπικρομύων πολ-
 λὰν, σμυβούλθιον $\text{\textcircled{A}}$ ἐντυγχέοντες αὐτῷ ἐς τὴν
 Ἑλλάδα ἀπικέσθαι· ὃ ᾧ προσεδέξατο $\text{\textcircled{B}}$ λόγον,
 καὶ κάρτα ἐπεθύμει σποδὴ μῆσθαι. Κατὰ μὴ-
 ρος δὲ ὅτι ἐς μὲν Ἀργὸς πολλὰ καὶ μεγάλα εἶον
 βύδοιμα πεποιμύμενα, ἐς δὲ τὰς Ἀθῆνας οὐ, ἐμ-
 ποιεῖ ἐς τὴν ποίησιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην,
 Ἐρεχθῆα μεγαλήτων ἐν νεᾷ κατὰ λόγον, τὰ ἔπει-
 α τὰ δὲ,

Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθή-
 νη

Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέχε δὲ ζείδωρος ἀφου-
 ρα.

καὶ $\text{\textcircled{B}}$ στρατηγὸν αὐτῷ Μενεσθέα, ὡς πρὸς
 πῶν εἶη ἀρίστος ἄσπετος περὶ τὸν στρατὸν καὶ ἰπποτάτας,

domum familiamque concediderit, rā-
 quam Ithacensium praestantissimo at-
 que aequissimo. Aliis etiam pietisque lo-
 cis eun lem laudibus vehit, siquidem
 Mimerum, quoties cum aliquo huma-
 na specie congredi fingit. Mentori iden-
 titem tradit assimilata deam. Ad haec
 Phemio praeceptoris tiam eruditionis
 simul & nutritionis in Odyssaea retu-
 lit, in haec verba,

*Phemius at cunctis praestantior arte ca-
 nendi*

*Insignem citharam, dederat quam pro-
 costenebat.*

Et rursum,

*Fundere & hanc pulsans modulamina
 dulcia cepit.*

Meminit & nauticularii in cuius comi-
 tatu nauigans, vrbes locaque plurima
 perlustrauit. Hunc nomen erat Mentis
 cuius commemorat his versibus,

*Archialo Mentis forti genitore crea-
 tus,*

*Imperito Tychiis, quibus est ars nautica
 cordi.*

Habuit etiam Tychio coriario gratiam,
 nimum qui venientem ad furrinam ap-
 pud Nouum murum hospitio excepit.
 Hunc enim Iliadi infert his versibus,

*Comminus accessit clypeo septemplex
 tutus*

*Aiax: hui: clypeum turris fabricat ad
 instar*

*Vrbe in Hyle Tychius: non sutor doctior
 alter.*

30 A poeti vero hac inclarescens Home-
 rus, nō per Ioniam solum celebrabatur,
 sed in ipsam vsque Graeciam multus de
 eodem sermo perferrebat. Et quum iā
 eruditionis existimatione auferentem
 multi viderent, inciderunt forte qui sua-
 derent vt in Graeciam se transferret.
 Quod consilium admittens, impense
 cupiebat adornato itinere illuc demig-
 rare. Commodumque intelligens Ar-
 gos multis egregijsque elogijs celebra-
 tum, Athenas non item, poeti suae inle-
 tit, in maiori quidem Iliade hos verus,
 quibus Erechtheum magnifice laudi-
 bus vehit in nauum catalogo,

XXVII

XXVIII

*Orum ab Erechtheo populum: nutriti-
 rat illum*

*Pallas Erechtheum, tellus quens vasta
 creatas.*

Menestheum etiam, ducem Athenien-
 sium, tradit in exercitu tam pedestri
 quam equestri ordinando peritissimum,
 idque

idque his carminibus,

Hos tunc ducebat patria virtute Menestheus,

Maximus: hinc nemo poterat certare regendis,

Aut etiam ornandis vel equis, vel in ar- eta locandis

Agmina militibus.

Aiacem vero Telamonium ipsosque Salaminios Atheniensibus in navium nomenclatura annumeravit, sic scribens,

Bis sex è Salamine rates Telamonius Ajax

Egit, & adduxit statuas in litore iuxta Cecropias naues.

Postremo in Odyssæa Mineruam, postquam cum Vlyssæ in colloquium venerit, ad Atheniensium urbem, quam præcipue colebat, concessisse fingit.

Ad Marathonam dehinc & magnas venit Athenas,

Tecta que Erechthei subjicit.

Hæc ubi hunc in modum meditatus composuisset, animo in Græciam traiciendi, commodum profectioem capessens, Samum appulit: contigitque forte vt eodem tempore Samii Apaturia festum agerent. Hic Samius quidam agnito Homero (vtpote quem iam ante in Chio vidisset) contribules suos adiens, indicavit tanti hominis aduentum. Illi, audita multa hominis prædicatione, iubebant adduci eum. Conveniens igitur Homerum Samius, Quandoquidem, inquit, hospes, Apaturiorum festum agit ciuitas, inuitant te contribules ad idem festum concelebrandum. Homerus ad futurum se affirmans, comitatur inuitantem. Porro quum iam illic quo vocatus erat pergeret, in mulieres impedit quæ in triuio Courrotropho sacra faciebant. Sacrificæ occurfantis aspectu indignata, exclamat, Vir, inquit, faceffas à sacris. Homerus dictum illud in animo voluens, rogabat quisnam esset qui loqueretur, & cui deo sacrificaret. Dux eius indicavit mulierem esse que Courrotropho sacrificaret. Quod audiens Homerus, huiusmodi carmina protulit,

Dine preces audito meas, mulier que facista,

Auersata torum iuuenili atate vigenti, Canorum veterumque senum carpiatur amore,

Est atas effæta quibus, sed prompta voluntas.

ὅς τις δὲ τις ἐπίσιν εἶπε,

Τὸν αὖθ' ἠγχεμόνθι υἱὸς Πητεῶο Μενεάδεις,

Τῶ δ' οὐπω ἕς ὁμοῖος ἔπιπτόνιος ἄνθρωπος

Κοσμήσασιν ἴσ' ἴσ' οὐκ ἀέρας ἀσπίδιώτας.

Αἶαντα δ' ὅτε Τελαμόνιος καὶ Σαλαμίνιος ἐν νεῶν καταλόγῳ ἔταξε πρὸς Ἀθηνάοις, λέγων ἑαυτὸν

Αἶας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγχι δυοκαίδεκα νῆας,

Στήσσε δ' ἄγων ἰὺ Ἀθηνάων ἱστῆτο Φάλαγγας.

ἐς ἣν τὴν Ὀδυσσεύω ἑαυτὸν ἐποίησεν, ὡς Ἀθηνᾶ ἐς λόγους ἐλάσσει τὰς Ὀδυσσεὺς τὴν Ἀθηνάων πόλιν ἀπὶ κερῶν, ὑμῶσα ταύτην τῶν δῶν πολλῶν μέγιστα,

Ἰκερὸν δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ ὑρὺν ἔρριπεν ἐς Ἀθήνας

Διῶν δ' Ἐρεχθῆος πυκνὸν δόμον.

Ἐμποίησας δὲ ἐς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ τῶν ἑαυτὸν ἀσπίδων, ἐς Ἑλλάδα βουλόμενος ποιῆσθαι πλοῦτον, προσιέει τῇ Σάμῳ. ἔτυρον δὲ οὐκ εἶσε ὅτε καὶ ἄλλοι ἔορτιν Ἀπατούρεια καὶ ἕς τῶν Σαμίων ἰδὼν Ὀμηρον ἀπὶ γυμνῶν, πρὸς τὸν αὐτὸν ὅτις ἀμύμονος ἐν Χίῳ, ἐλθὼν ἐς τὸν Φεαπόρος διηγήσατο, ἐν ἐπαύῳ μεγάλῳ παιδύμενος αὐτῶν. ὁ δὲ Φεαπόρος ἐκέλευον ἀγῆν αὐτῶν ὁ δὲ ἐντυχὼν τῷ Ὀμήρῳ, ἐλέξεν, ὦ ἕνε, Ἀπατούρεια ἀγῆσθαι τῆς πόλιος, καλοῦσά σε Φεαπόρος ἡμέτεροι σιωροτάσοντα. ὁ δὲ Ὀμηρος ἐφῆ ταύτην ποιῆσιν, καὶ ἦει μὲν τὸ καλέσαντος. Πορβύμενος δὲ ἐγγυρῆμα σπεται γυμνασίῳ κουροτρόφῳ θυοῦσας ἐν τῇ τεῖοδῳ. ἡ δὲ ἱερεῖα εἶπε πρὸς αὐτὸν, διεχεράνασα τῇ ὄψει, Ἄνερ ἀπὸ τῶν ἱερῶν. ὁ δὲ Ὀμηρος ἐς θυμὸν τε ἔβλεπε ὁρῆσεν, καὶ ἤρετο ἄλλοις ἕς τε εἶη ὁ Φεγξάμενος, καὶ ἕνι θεῶν ἱερέα ἕσεται. ὁ δὲ αὐτῷ διηγήσατε ὅτι γυμνῆ εἶη κουροτρόφῳ θυοῦσα. ὁ δὲ, ἀκούσας, λέγει ἑαυτὸν ἑταῖρα,

Κλῆθ' μοι βῆρυμῶν κουροτρόφῳ, δὸς δὲ γυμνασίῳ

Τιῶδε νέων μὲν ἀήνασθαι φιλόπτητα καὶ βύβλην,

Ἡ δ' ἔπιπερῆσθαι πολιορκητάφοισι γέρονσιν,

Ὡν ὄρη μὲν ἀπαμβλώσεται, θυμὸς δ' ἄμμοινα.

Quum igitur hæc poesi suæ inferuisset, et res ad suam in Græciam profectioem necessarias comparasset, Samum appulit.

Επει δὲ ἦλθεν εἰς τὴν φρήτιον, καὶ τοῦ οἴκου
ἐνθα δὴ ἐδάμνωτο, ἐπὶ τῷ οὐδὸν ἔστη, Ἐμὲ
λέγουσι, χαρομήνου πύργος ἐν τῷ οἴκῳ, Ἐδὲ φασὶ
ὅτε ἐκκαῦσαι σφᾶς, ἐπειδὴ Ὀμηροῦ τὰ ἔπη εἶ-
πεν,

Ἀνδρῶν μὲν ἐφ᾽ ἄλλοις, παῖδες πύργῳ δὲ, πό-
λινος

Ἴπποι δὲ ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δὲ, θαλάσ-
σης

Χρήματα δὲ αὐξέει οἶκον· ἀπαργεσθὲ βίβασιν 10
λῆες

Ἡμέροι εἰν ἀγροῇ, κόσμος τ' ἀγροῖσιν ὄρε-
σθαι

Αἰθιδίου δὲ πύργος γαλακτώτερος οἶκος ἰδέ-
σθαι.

Εἰσελθὼν δὲ, κατακλιθεὶς ἐδάμνωτο μὲν τῷ φρε-
τίῳ καὶ αὐτὸν ἐτίμων, καὶ ἐν θαύματι εἶχον· καὶ
ὅτε μὲν τὴν κρίτιν αὐτὸν ἐποίησαν Ὀμηροῦ.

Τῇ δὲ εἰσαύριον ἀποπορβύομενον ἰδόντες κεραμέ-
ες ἦντες, κἀμινον ἐγκάοντες κεράμου λεπίδος, 20
πᾶσαι καλέσαντο αὐτὸν, πεπισθῆσοι ὅτι σφός
εἶναι καὶ ἐκέλευόν σφιν αἰεῖσαι, φάρμακοι δώσειν αὐ-
τῷ τὸ κεράμου, καὶ ὅ, ἢ αὐτὸν ἔχουσιν. ὃ δὲ Ὀ-
μηροῦ ἀεὶ δεικνύσιν τὰ ἔπη τὰδε, ἀ καλεῖται κἀμι-
νος,

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν, αἰέσω ὧ κεραμῆ-
ες,

Δὴρ' ἀγ' Ἀθηνᾶν, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα κἀ-
μίνου

Εὐ δὲ μελεδμηθεῖσι κότυροι, καὶ πόρτα μάλ' ἰ- 30
εσθαι

Φρυγῆνά τε καλῶς καὶ ἱμῆς ὄνον ἄρε-
σθαι,

Πολλὰ μὲν εἰν ἀγροῇ παλῶμα, πολλὰ δὲ
ἀγυαῖς,

Πολλὰ δὲ κερδῆσαι· ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σφιν νοῆ-
σαι.

Ἡν δὲ ἐπ' ἀγαδείῳ πεφθῆντες ἔβδην ἀρη-
σθαι,

Συγκαλέω δὲ ἠπειτα κἀμίνῳ δηλητῆ- 40
ρας,

Σιώτεσθ' ὁμοῦς Σμαράγην τε καὶ Ἀσβετον, ἠδὲ
Σαβάκτιν,

Ὡμόδα μόνθ' ὅς τ' ἠδὲ τέχνη κακὰ πολλὰ ποί-
ζει.

Vbi vero ad contribulum collegium xxxi
accessisset Homerus, iamque in limine
adium confisteret in quibus epulum in-
structum erat, aliqui narrant iam tum
ardente igne poemam cecinisse, alii post-
ea accensum quam carmina illa ceci-
nisset,

*Vi patris, nati, sic turres sunt decus ur-
bis:*

*Sic & equi campum decorant, sic equo-
ra naues,*

*Sic & opes ornant ades: presentia regū
Augusto in folio decorat fora lata se-
dentum:*

*At lucente domus multo est augustior i-
gne.*

1 Ingressus autem reclinatusque, cum il-
lis contribulibus epulo fruens, in ma-
gno honore admirationeque ab accum-
bentibus est habitus, ibidemque ea no-
cte cubile sibi paravit. 2 Crastino die xxxii
conspicantes eum figuli quidam qui in
figlina laterunculos tegulasque coque-
bant, quum intellexissent hominem esse
eruditum, 3 compellatum iusserunt
canere, pollicentes cum tegulas, tum a-
lia, qualia ea cunque essent quæ habe-
rent, se illi daturus. Homerus hæc illis
cecinit carmina quæ vocantur Cami-
nus, id est fornax.

*Si mihi mercedem dabit is figuli, ista ca-
nemus,*

*Huc ades o Pallas, dextraque foueto ca-
minum,*

*Pulchre ut durecant calices, & mollia
cuncta,*

*Sicceturque probe, & figulis lutra ma-
gna reportent,*

*Vendita perque forum multa, & per
compita, multa.*

*Sic illis quæstus crescat, prudentia no-
bis.*

At si deposito iuuat irridere pudore,

*Huc precor ut pestes veniant quæcun-
que per orbem*

*Grassantur, fundant & in hunc mala
cuncta caminum.*

*Irruat huc Smaragus, grauis Asbetus,
atque Sabactes:*

*Contere tu Pallas flammamque & va-
sa camini,*

*Ille licet rapido multum nunc ferueat
astu.*

*Insuper Omodamus feruatque & dam-
na det arti.*

1 Quum autem ingressus esset, & accubisset, 2 Postridie autem abeuntem cum conspicati fig. 3 Aduocarunt &

*Omnia misceto, fornacem, vasa, domum-
que,*

*Vt fragor immensus fiat, figulique tre-
miscant:*

*Non secus ac mala crepitu clauduntur
equina,*

*Sic subita fornax crepitetque cadatque
ruina,*

*Inque lutum redeant calices & vasa
minuta.*

*Huc quoque Solis ades nata, incantare
perita,*

*Inque ipsos & opus tua noxia sparge ve-
nena.*

*Huc ducat longo Centauros agmine Chi-
ron:*

*Quique manu Herculea cecidere super-
que fuerunt,*

*Illi contundant opus omne, ipsumque ca-
minum*

*In nihilum penitus redigant. figuli ista
videntes*

*Plorent, & lacrymis spectent ingentia
damna.*

*Improbatis ego spectabo hanc premia la-
tus.*

*Denique qui pronus fornacem respicit,
illi*

*Flamma vorax faciem rapiat, penitusq;
perurat.*

*Sic scelus agnoscent omnes, atque inde
cauebunt.*

XX XIII At vero in Samo hybernans, calendis
potentiorum aedes ostiatim adiens ali-
quid accipiebat, canens haec carmina
que Eresione, hoc est, ramalia, vocantur:
ducente eum comitanteque aliquot
puerorum indigenarum choro,

*Venimus ad magnas aedes civemque po-
tentem,*

*Cuius diuitijs resonat domus atque re-
durdant.*

*Vos aditu prabete fores: feliciter intrent
Diuitia, & requies hilaris, Charitesque
sequantur:*

*Vasa opibus tumeant, nihil hic videat-
tur inane:*

Sintq; laborata Cereris repleta canistra.

*Excelsa curru nurus hic portetur, & i-
psam*

Veloci cursu reuehant ad limina muli.

*Hac premat electrum pedibus, telaque
laboret.*

*Ast ego vos repetam, repetam (mihi cre-
de) quotannis,*

*Non secus atque redit sub tectum gar-
rula Progne.*

Πείθε πυραϊθουσαν καὶ δώματα, σιωὶ δὲ κεί-
μινος

Πᾶσα κυκητήν, κεραμέων μέγα κωνύσα-
των.

Ὡς γὰρ ἴσπερ βρύκει, βρύκοι δ' ἰκταίμοις,

Παντ' ἐντοῦδ' αὐτῆς κεραμῆα λεπτὰ ποιού-
σα.

Δίδου καὶ ἡελίου θυγάτηρ πολυφαρμακε Κίρ-
χη,

Ἄγρια φάρμακα βάλλε, κέκου δ' αἰεὶς τε
καὶ ἔργα.

Δίδου δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πόλεας Κωνυ-
σας.

Οἱθ' Ἡρακλείους χεῖρας φύρην, οἱ τ' ἀπόλοι-
το,

Τύποισιν ταῦδε ἔργα κακῶς, τίποιοι δὲ κεί-
μοις.

Αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὄρα τοῦ ἔργου πονηρά.

Γηθήσω δ' ὄρων αὐτῶν κεκοδαιμόνα τέ-
χνην.

Ὅς δὲ χ' ἰσχυρὸν ἔστι, πᾶσι δ' αὖτις ὁμο-
σπον

Φλεγεῖν ὡς πᾶντες ἐπίσταντ' αἴσιμα ρέ-
ζειν.

Παραχρημάζων δ' ἐν τῇ Σάμῳ, ταῖς νομισματικαῖς
παρασπορδορδομοῖς πρὸς τὰς οἰκίας τὰς βυδαίμονε-
στάτας, ἐλαμβάνε ἡ, αἰεὶ δὲ τὰ ἔπεα ταῦδε ἀκαλεί-
ται Εἰρεσιώνη, (ὠδήσειν δ' αὖθις καὶ συμπλήσαν αἰεὶ
τῶν παίδων ἰνὲς τῶν ἐγχωρίων)

Δάμα πρὸς τετραπόμοιο δ' ἀνδρὸς μέγα δυνα-
μύοιο,

Ὅς μέγα μὲν δυνάται, μέγα δὲ βρέμει, ὀλβιος
αἰεὶ.

Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύρας· πλοῦτος γὰρ ἔσ-
εισι

Πολλὸς, σιωὶ πλοῦτα δὲ καὶ βυφροσύνη τετα-
λῆα,

Εἰρήνη τ' ἀγαθή. ὅσα δ' ἀπείρα, μετὰ μὲν ἔστι,

Κυρβαῖη δ' αἰεὶ χ' ἰσχυρὰ καρδία ἔρπειο μάλα.

Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφραδα βήσεται
ὑμῖν·

Ἡμίονοι δ' ἀξιοὶ κρατὰ πόδες ἐς ταῦδε δα-
μα.

Αὐτὴ δ' ἰσὺν ὑφαῖνοι ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβα-
ῦα.

Νδυμῆσοι νδυμῆσιν ἀναιόσιοι, ὡς χελιδόν·

Εἴη κ' ἐν πορθύροισι καὶ εἰ μὲν τοὶ δῶσεισ, εἰ δὲ μὴ,
 Οὐχ ἐς ἤζομ' οὐ γὰρ σωοικῆσοντε ἐνθάδε ἠλθομεν.

ἦδετο δὲ τὰδε ἐν τῇ Σάμῳ ὅτι πολὺ χρόνον ἔσπο
 τῶν παίδων, ὅτε ἀγέροισιν ἐν τῇ εὐροτῇ τὰ Ἀπόλ-
 λωνος. Ἀρχομένου δὲ τῶ ἔθρος, ἐπεχείρησε
 πλείον Ὀμηροσ εἰς τὰς Ἀθῆνας ἐκ τῆσ Σάμου, καὶ
 αἰαθεῖσ μετὰ ἱνῶν ἐγχωρίων, ἀπὸ πύργου εἰς
 πύργον καὶ ὠρμίσθησ δὲ οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπὶ
 ἀκτῆσ. σωέβη δὲ τὰ Ὀμήρω κατὰ πολὺ ἢ ἀρ-
 ξαοθαὶ μαλακῶσ ἔχειν ἐκβαῖσ δὲ ἐκ τῶ πλοῖ-
 ου, ἐκοιμάτο ὅτι τῆσ κυματωγῆσ ἀδυνάτωσ ἔ-
 χαν. πλείουσ δὲ ἡμέροσ ὀρμυώτων αὐτῶν διὰ
 πλοῖω, καταβαίνοντεσ αἰεὶ ἱνεσ τῶ ἐκ τῆσ πό-
 λιοσ, ἀπερὸ γλαζον τῶ τὰ Ὀμήρω, καὶ ἐν θανά-
 ματι εἶπον αὐτῶν, ἀκούοντεσ αὐτῶ. Τῶν δὲ ναυτέ-
 ων, καὶ τῶ ἐκ τῆσ πόλιοσ ἱνῶν ἠρῶων τῶ τὰ
 Ὀμήρω, κατέπλωσ δὲ παῖδεσ ἀλιθῆσ ὅσον, καὶ
 ἐκβαῖτεσ ἐκ τῶ ἀκαλίου, πορσελθόντεσ αὐτίσ τὰ
 δε εἶπον, Ἀγετε ὡξένοισ, ἐπακούσ τε ἡμέων, αἰ ἀ-
 ρε διώκατε διαγῶνασ ἀσ' αἰ ὑμῶν εἶπωμεν.
 καὶ ἡσ τῶ πρῶτότων ἐκέλευε λέγειν. Ὁ δὲ εἶ-
 πον, Ἡμεῖσ ἀσασ εἶλωμεν, κατελίπομεν ἂ δὲ
 μὴ εἶλωμεν, φέρομεν. Ὁ δὲ φασιν μέτεω εἶπαι
 αὐτίσ,

Ἀσ' εἶλωμεν, λιπόμεθα ἂ δὲ ἔχ' εἶλωμεν, φε-
 ρόμεθα.

οὐ δυναμῶων δὲ τῶ πρῶτότων γῶνασ τὰ ρηθῆντα,
 διηγήσαστο ὅτι παῖδεσ ὅτι ἀλιθόντεσ, ὅσδε ν' ἐδύωαν
 το εἰλῆν κατῆμεροισ δὲ ἐν γῆ, ἐφθειρίζοντο. καὶ ὁ-
 σεσ μὲν ἔλαβον τῶ φθειράν, κατέλιπον ὅσασ δὲ μὴ
 ἐδύωαστο, ἐσ οἴχεσ ἀπεφέροντο. ὁ δὲ Ὀμηροσ, ἀ-
 κούσ τὰ τὰτα, ἔλεξε τὰ ἔπειτα τὰδε,

362 Τοῖων γὰρ πατέρων ὄξ' αἵματος ἐκγεγάατε,
 Οὐτε βαθυκλήρων, ἔτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.
 Ἐκ δὲ τῆσ ἀδενείασ τούτησ σωέβη Ὀμηρον
 τελευτήσασ ἐν Ἰῶ, οὐ τῶ τὸ μὴ γῶνασ τὸ τῶ
 τῶ παίδων ρηθῆν (ὡσ οἰονταῖνεσ) ἀλλὰ τῆ μαλα-
 κῆ. τελευτήσασ δὲ ἐν τῇ Ἰῶ, αὐτῶ ἔσ' ἀκτῆσ ἐ-
 παφῆ ἔσπο τε τῶ συμπλεόντων καὶ τῶ πολιτέ-
 ων ὅσοισ ἐν διαλογῆ ἔθροντο αὐτῶ. καὶ τὸ ἐλεγεῖ-
 ον τὸδε ἐπέγραψαν Ἰηταμ ὑγερον χροῖω πολλῶ, ὡσ
 ἦδ ἡ ἢ τε ποίησισ ὄξεπεσπώχεε, καὶ ἐθαυμάζετο ἔσπο
 πτότων ὅσδε Ὀμήρω ἔσιν.

ἡ. π. π. π.
 τ. π. π.
 π. π. π.

Assumus in porta: seu munera ferre placet,
 seu nihil, est tamen hinc abeundi certa voluntas.
 Non etenim hic habitare diu nec adesse paramus.

Atque hæc carmina postea in Samo diu à pueris decantabantur, quoties ad Apollinis festum collecti conueniebant. Ineunte deinde vere moliebatur Homerus è Samo Athenas proficisci: soluenisque vna cum popularibus quibusdam, ad Ion appulit: vbi stationem non ad urbem sed in litore habebant. Hic contigit Homerum grauiter ægrotare: egressus igitur è naui, in crepidine litoris iacebat ægrotus. Quumque diutius illic ob nauigandi difficultatem in portu remorarentur, subinde plerique ex vrbe Homero vacabant, cumque audientes, reuerenter obseruabant. Iam vero nauis ceterisque aliquot qui è ciuitate conuenerant, illic apud Homerum confidentibus, forte pueri piscatores eo apulerunt: qui è nauicula egressi, hæc illis verba fecerunt, Agite peregrini, audite nos, num quid eorum quæ proponemus explicabitis. Ibi è præsentibus quidam iubebat eos proloqui. Illi, Nos, inquit, quæcunq; cepimus, reliquimus: quæ vero non cepimus, nobiscum portamus. Et quum nemo id ænigmatis interpretari posset, piscatores explicabant: significantes nimirum, se, quum piscium nihil capere possent, desiderantes in sicco, pediculos venatos: & horum quotquot cepissent, abiicisse: quos autem non inuenissent, domum retulisse. Quæ audiens Homerus, hæc dixit carmina,

Hi vos, o pueri, tales genuere parentes,
 Nec latis fundis, gregibus neque mille potentes.

Ex hac autem egritudine extremum diem clausit Homerus in Io, non (vt arbitrantur aliqui) ænigmatis perplexitate enectus, sed morbo. Extinctus vero in Io Homerus, à comitibus suis atque ciuibus qui ex vrbe in colloquium cum eodem venerant, in litore ibidem honorifice sepultus est. Cuius sepulcro multo post tempore Ienfes, vbi poesis eius iam publicata ab omnibus celebraretur, huiusmodi inciderunt carmen elegiacum,

x Ex vrbe descendentes, operam Homero dabant, eumque audientes admiratione prosequabantur.

Condit humus caput hæc sacrum, qui
versibus arma

Fortia diuinis heroum ornauit, Home-
rum.

xxxvii Porro quod Æolius fuerit Homerus,
& non Ion, neque Dorienſis, partim è
iam dictis perſpicuum eſſe poterit, par-
tim etiam his coniecturis deprehendi-
tur. Siquidem poetam tantum, qui ho-
minum peculiare mores in ſuam poeſin
transferre ſtuderit, par eſt aut laudatiſ-
ſimos excogitaſſe, aut patrios comme-
morari. Iam vero carmina eius expen-
dentes, indidem pronuntiabitur, nam
quum ſacrificii ritum huiuſmodi quen-
dam referat, aut ipſe eundem tanquam
probatiffimum excogitauit, aut quod
cum patriis inſtitutis conueniret. Sic e-
nim inquit,

Protractas iugulant pecudes, & ter gora
coſtis

Diripiunt, femorumque toros & crura
recidunt,

In partesque ſecant geminas: tum pin-
guia nidor

Viſcera nube tegit denſa.

In his verſibus de iliis nulla mentio. qui-
bus in ſacrificiis tamen utebantur cete-
ri, præter vnã Æolicã gentem, quæ
ilia non concremabat. Indicat præterea
his quoque verſibus quod Æolius exi-
ſtens, ſuæ gentis ritibus uſus ſit,

--- tum ſegmina carniũ

Ipſe focis multo crepitantibus admouet
igni

Cruda ſenex, & vina ſuper nigrantia
fundit:

Quem verubus quinis iuuenes onerata
tenentes

Brachia circumſtant.

Æoles enim ſoli in teſtina quinque veru-
bus defixa torrebant, reliqui Græci tri-
bus. etenim πέμπτε dicunt Æoles pro
πέντε, id eſt, quinque. Atque hæc ſane de
genere, vita interituque Homeri à no-
bis relata ſint. Ceterum ætatem Home-
ri, ſiquis diligenter recteque ratiocinetur,
ex hiſce facile deprehendet. Nempe ab
expeditione Græcorum quam Aga-
memnon & Menelaus in Ilium habue-
runt, annis centum poſt atque triginta
Leſbus oppidatim habitari cœpit, quum
antea nullã prorfus haberet ciuitatem.
Poſt Leſbum habitaram annis vigin-
ti Cuma Æolica & Phricotis appellata habitata fuit. Porro à Cuma annis duodeuigin-
ti, in Smyrnã Cumani colonias deduxerunt: quo tempore natus fuit Homerus.

xxxviii

Εἰθάρδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γὰρ ἡ καλὴ
οἶει,

Ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα γείον Ὀμηρον.

Ὅτι δὲ ἡ Αἰολεὺς Ὀμηρος, καὶ οὐτε Ἴων, ἔτε Δω-
ρειεὺς, τοῖς τε Εἰρημέθοις δεδήλωται μοι, καὶ δὴ καὶ
τοῖςδε τεκμηρίοις πρέξῃ ἀνδρα ποιητῶν
τηλικούτων εἶχός ἐστι τῶ νόμου τῶ ἄρα τοῖς ἀ-
θεσποῖς ποιούτων ἐς τὴν ποίησιν, ἢ τοῖς καλλίστα
ἔξουθεντα ποιεῖν, ἢ τὰ ἐαυτῶν, πάτρια εἶοντα. ἢ δὴ
τοῖνυ δ' εἰθάρδε αὖτις τῶν ἐπέων ἀκρῶντες κεινέ-
τε. ἱερῶν γὰρ ἢ τὴν κεφαλῆν ἔξουθεντα ἐ-
ποίησεν, ἢ τὴν ἐαυτῶν πατρίδα παρσηκουσάν. λέ-
γῃ γὰρ ὡδε,

Ἀὖ ἐρυσαν μὲν παρθεῖα καὶ ἐσφαζον καὶ ἐδει-
σαν,

Μυρτί τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίαση ἐκάλυ-
σαν,

Δίωυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτη-
σαν.

2 Ὅτι τούτοις κατ' ὁσφύος ὁδὸν εἴρηται, ἢ ἐς τὰ ἱε-
ρῶν χροῶνται μονώτατον γὰρ τῶν Ἑλλήνων δ' Αἰο-
λικῶν ἔθνος οὐ καλεῖ ὁσφύω. δηλοῖ δὲ καὶ ὅτι τοῖςδε
τοῖς ἐπέοις ὅτι Αἰολεὺς ὦν, τοῖς νόμοις τοῖς τούτων ἐ-
χρήσθητο.

Καὶ ἐπ' ὅτι χίτης ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἴγυπα οἰ-
νον

Λεῖβε νεοὶ δὲ παρθεῖα αὖτις ἔχον περιπαύβολα
χεροῖν.

Αἰολεὺς γὰρ μόνοι τὰ ἀσπλάγχνα ἐπὶ πέντε ὄβε-
3 ὀλων ὁσφύων, ὅτι δὲ ἄλλοι Ἑλλήνες ἐπὶ τριῶν. καὶ
γὰρ ὀνομάζουσι ὅτι Αἰολεὺς τὰ πέντε, πέμπτε. Τὰ
μὲν οὖν κατ' τῆς γῆρας καὶ τελευτῆς καὶ βίης δε-
δήλωται μοι. Περὶ δὲ ἡλικίας τῆς Ὀμήρου, ἐκ
τῶν αἰῶν ἐπισημασμένων, ἀκριβῶς καὶ ὀρθῶς
λογίζοιτο. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς Ἴλιον στρατείας, ἡ Ἀ-
γαμέμνων καὶ Μενέλαος ἠγείραν, ἔτεσιν ὑπερὸν ἐ-
κατὸν καὶ τριάκοντα Λέσβος ὠκίαθη κατὰ πόλεις,
παρθεῖον εὐδὲ ἀπολις. μὲν δὲ Λέσβον οἰκ-
4 ὀδεῖσθαι ἔτεσιν ὑπερὸν εἴκοσι Κύμη ἢ Αἰολιάτις καὶ
Φεικῶτις καλεομένη ὠκίαθη. μὲν δὲ Κύμῳ, ὁ-
κτωκαίδεκα ἔτεσιν ὑπερὸν Σμύρνα κατὰ Κυ-
μῶν κατὰ κίαθη καὶ ἐν τούτῳ γίνεται Ὀμηρος.
ἀφ' οὗ

αφ' ὧν δὲ Ὀμηροῦ ἡμεῖς ἐπειδὴ ἐξαχόσια εἰκο-
 σιδύο μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀβασίως, ἡ ἑρατὸν
 σάμνος ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ Ἰβήνας τῶν Ἑλλή-
 νωνων, διέβη ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. ἀπὸ ὧν
 τὸ πρῶτον ἠπίδως ἐστὶν ἀριθμῆσαι τὸ χρόνον ὃν ἐτέλον-
 τι ζῆτεῖν ἐκ τῆς ἀρχόντων Ἀθηνῶσι. τῶν δὲ Τρω-
 ικῶν ἕτερον γέγονεν Ὀμηροῦ ἐπεὶ ἐκατὸν ἐξηκον-
 τὰ οὐκ ἔτι.

Ab Homero autem nato anni sunt sex-
 centi viginti duo ad Xerxis vsq; in Gre-
 ciam traiectum, qui videlicet iuncto
 pontibus Hellesponto cum exercitu ex
 Asia in Evropam penetravit. Ex his i-
 gitur tempus illud calculo colligere fa-
 cile fuerit ei qui prætorum Atheniensiu-
 um rationem habuerit. Centum autem
 & sexaginta octo post Troianum bel-
 lum annis exitit Homerus.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἡ ἐνία Μισῶν Ἡεροδοτου τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, καὶ ἐξηγήσεις τῶν ἀδελφῶν Ὀμήρου.

APPEN.

PER
 LEGI
 TVT
 EX X
 P
 permittent
 care, & p
 trio viam ag
 ne rapiant,
 antur vi, ne
 ne adulterium
 imperium det
 inmodi eodem
 rum transgre
 cum staverunt
 ricipantes,
 les sunt ciues
 bitatis vel tur
 antur.
 Curat aut
 illorum quo
 bile regis, &
 & venalia, cin
 ciamores anq
 can tucilla su
 potius eorum
 nem adepti su
 quorum una est